

קטלוג בתים שזכו

שטף החיים מעביר אותנו הלאה, ומי זוכרת לעדכן דברים כאלה...
אז כשקורה משהו ונשארת מחוץ למעגל, אני מזכירה לעצמי
שאני לא קורבן, החלטתי, בחרתי.
ובכלל - זה לא לשום צורך עבודה, אז מי התייר??

לא עובדת על עצמי בעיניים,
משתדלת לעבוד על עצמי לשמר את חירותי.

בחודשים האחרונה עבדתי מהבית,
גם בגלל שינוי התפקיד שלי וגם משיקולי נוחות וגמישות המעסיקה,
פתאום הבת שלי התחילה שוב ושוב לא להרגיש טוב, תינוקת בת כשנה
כמעט כל החורף הייתה איתי בבית עם גיחות של ימים בודדים למטפלת....
מטבע הדברים ממילא היה מחשב בבית לעבודה ויכולתי להישאר איתה
בבית ולעבוד בשעות שהתאפשר בניצול הגמישות שאפשרו לי.
אני מחכה לאיזו ישועה כבר הרבה זמן והחלטתי שאני צריכה להוציא את
המחשב מהבית, נכון שזה לצורך העבודה אבל לצערי היו גם שימושים
פרטיים שלא קשורים לעבודה פה ושם.
החלטתי ועשיתי, נסעתי למשרד להחזיר את המחשב ולעבוד מהמשרד
בחזרה, וב"ה הבת הרגישה טוב והלכה למטפלת.
החרות והשחרור שהרגשתי היו ממש מרגשים, פתאום ראיתי כמה עוד זמן
פנוי נוצר לי להתפנות יותר לצרכי הבית בלי המחשב ברקע....
יש גם שעת ניסיון....
השבוע היו לי כמה סיבות לחזור לעבוד מהבית והחזרתי את המחשב לבית,

תמיד הייתי חברותית ופופולרית ב"ה, בכובע המארגנת הנצחית של כל פעילות
כיתתית בעבר ובהווה, למדתי בכיתה מגובשת מאוד, שעשתה הרבה פעילויות
יחד. גם במסלול היינו קבוצה קטנה שכייפה הרבה...
גם היום, 6 שנים אחרי שגמרתי סמינר,
אני מארגנת מפגשים, ומשתדלת להשתתף באירועים של חברות
חשוב לי מאוד להיות בקשר עם חברות ולדעת מה קורה (מי התארסה /
ילדה ומה...)
לקראת סיום הלימודים צצו קבוצות צ'אט כפטריות לאחר הגשם או מדויק
יותר כקבוצות בשחר הקורונה
ידעתי חד משמעית שאני - לא בצ'אט! אין סיכוי! לא נותנת לבזבז זמן הזה
להיכנס לחיים שלי
אז יש קבוצה לכיתה ולמסלול ולמחזור ול... וכל פעם זה לקושש מידע על
מה קורה וקרה
ולבת כמוני זה היה אהההמממ.... קשה. ממש.
אבל זה? החלק הקל...
החלק הקשה זה לשמוע על חתונה של חברה יום קודם בלי לדעת שהיא
התארסה...
לדעת על חברה שילדה אחרי שיש לה כבר שניים
או לשמוע על אחות של חברה שנפטרה ל"ע אחרי השלושים...
וואו, זה - קשה!!
ביקשתי כמה פעמים מחברות - תעדכנו, תספרו, העזתי להזכיר שיש קו
כיתתי ואפשר לעדכן הודעות לטובת הציבור המצונזר
("אה נכון, מה, הוא עובד??") כאילו, מה ביקשתי ממך? לשגר יונות דואר
לחברותיך בחו"ל?
לא נעים להיות מנותקת, ובנות לא זוכרת לצטט כל ציטוט

בזכות המיזם שלכם כיביתי את המכשיר והחלטתי שאני מדליקה אותו רק כשממש אין לי ברירה אחרת (כשמתרגלים לשמור כל מתכון ביוצא, להטעין רב קו דרך האפליקציה והיומן עם כל האירועים והתורים הרבה יותר נח שם, אז יותר קשה להתנתק מבחינה פרקטית גם..)

שבוע שלם הוא היה כבוי לגמרי,

מאז הוא חזר לשימוש יותר כמו מחשב ולא משהו שנמצא איתי בכל מקום. תודה רבה על החיזוק הגדול, שרציתי לעשות הרבה זמן, אבל הדחיפה של שמורה גרמה לזה לקרות, ולהוכיח לעצמי שזה אפשרי!

כן, גם אני זכיתי ב"ה להוציא את המחשב מהבית. להגיד לכן שזה קל, ממש ממש לא

נניח בימים הקרים שכ"כ מתחשק לי להישאר בבית ולעבוד או כשילד חולה ואני יודעת שמבחירה החלטתי שלא לעבוד מהבית, זה ממש קשה לי!!! אני יכולה לבכות מזה...

אבל אני ממש מאושרת, החיים שלי הרבה יותר רגועים ושמחים. יש לי הרבה יותר זמן איכות עם הבעל והילדים, הרבה רוגע.

הבית נהיה הרבה יותר רחנני, בלי חדשות, קניות וכו'...

אני ממש מנותקת ממה שקורה בעולם, וכיף לי יש לי אינטרנט רק בעבודה וכמעט שרק לצרכי עבודה, וכל מה שצריך לדעת אני יודעת...

מודה לד' על ההחלטה המשותפת שלנו להוציא את המחשב מהבית.

תודה רבה, אתן ממש נותנות לי כח.

יום ראשון בערב והבת שלי שוב העלתה חום.....
ה' מראה לי ברור מה הוא רוצה ממני....

זו אני מהמייל הקודם, ויש לי סגירת מעגל:

המשך הסיפור לאחר ששלחתי אותו: סוף טוב:

בסיום אותו שבוע שהבת שלי ב"ה התחילה להראות סימני החלמה החלטתי בהחלטה נחושה להחזיר את המחשב למשרד ולהוציא אותו מהבית לגמרי, וכמו בסיפורים, באותו יום חמישי מתקשרים אלי ממקום עבודה שהייתי שם בראיון ומאד רציתי להתקבל לשם שב"ה התקבלתי,

מדובר במשרד טוב רק עם נשים איכותיות ואוירה נעימה וטובה ב"ה!!
לפרסם את חסד ה'!!!

מיד כשסיימתי את הסמינר - לפני כעשור- החזקתי בנוסף לטלפון הכשר סמארטפון חסום עם ווצאפ, וזה היה מאד טבעי בסביבה שבה גדלתי (אני היחידה במשפחה שקנתה מכשיר מסונן)

זה היה לי הכרחי מסיבות אישיות ולא קשור לעבודה
כיום הנסיבות האישיות כבר לא קיימות אבל התרגלתי לזמינות ולנגישות של הדבר הזה

ויהי אחרי הסער!
יום אחרי,
מרגישה חסר,
מנסה למלא,
קשה לי...

מחפשת מוצא,
כך במרוצה,
ממי אטול עצה?
אין בנמצא...
עברה תקופה,
המשיך המסלול,
אך פתאום התחלתי לחיות!
כי במקום שאין,
ומרגיש לי חסר,
פשוט השתדלתי להיות!

{ברוך ד' יותר משנתיים שהמחשב לא בבית,
מידי פעם כשצריך משהו - יש חדר מחשבים}

השיתוף שלי שהיא היציאה בזכות שמורה מהוואסאפ. בכנס באלול שהיה
בנושא שבויה החלטתי להסיר אותו שכביכול הוא היה לצרכי עבודה שרק
העיק והפריע ושיגעו אותי מהעבודה שם. וזכיתי להסירו ולקבל שקט נפשי.

פעם,
פעם המחשב היה בבית,
וישבתי מולו,
כמעט ודבוקה...
לא ראיתי מה קורה סביבי,
איבדתי תחושה
של זמן,
כח,
ותקשורת עם אנשים...
ובמקום זה
התבצרתי לי,
בעמדתי,
בעמידתי...
מול רובוט קר,
חסר רגש.
עד שהגיעה התפנית...
לא אוכל לפרט,
{שלא אתחרט}
והאינטרנט יצא החוצה.
ואחרי ככלות...
יצא המחשב,
כך בבום -
ההחלטה...

באחד הימים יצא לי לדבר עם חברה טובה מאוד, חסידת גור, שבעקבות התעוררות בחסידות שלה השקיעה עשרות אלפי שקלים על בניית משרד מתחת לבית שלה, והוציאה את המחשב מהבית

"וואו!" המעשה המיוחד שלה תפס אותי, היא לא עשירה (ברוח, כן!!) ובכל זאת השקיעה כל כך הרבה בשביל הבית שלה.

לא יכולתי להשאיר אדישה למעשה שלה, התפללתי וחשבתי על כך המון מצד אחד אני מנהלת צוות פיתוח, ויש עלי אחריות גדולה, מצד שני, ובעצם מהצד הראשון, אני אמא שכל כך רוצה את הבית שלה שמור, כל כך רוצה...

ראה ה' הטוב את משאלתי הגדולה, ודאג לי לעבודה מרחק רבע שעה הליכה מהבית (כן, ויתרתי על הצעות עבודה עם משכורת גבוהה יותר ונחשבות הרבה יותר בשביל זה)

ומאז אני לא עובדת מהבית, ואין יותר מחשב בבית.

למעט מקרים חריגים מאוד שיש תקלות ייצור וכו', וגם אז משתדלת לבוא אפילו בערב למשרד.

זוכרות איך קראתי לחברה שלי? "חברה טובה מאוד"

היום אני מבינה, שחברות טובה נמדדת בהשפעה הטובה שלה עליך תודה לך חברתי היקרה והאהובה (שמפאת צניעותך איני מזכירה את שמך) אני ממליצה לכל אחת לנסות, פשוט לנסות להתנתק מהכבלים האלו אתן תרגשנה שחרור אמיתי, שחרור של הנפש.

ונכון, לא תמיד זה קל

גם לבנות שלי, שהן כבר בחורות סמינר זה לא קל בכלל

"אמא, לכולן יש מחשב, אפילו למשפחות הכי צדיקות"

לאט לאט הן התרגלו, ואני חושבת שלפעמים הן אפילו מעריכות וגאות בזה מברכת ומתפללת בשביל כולנו

שמה שינהל לנו את החיים הוא: ביתי, מה ה' דורש מעמך? כי אם ליראה אותי...

תודה לכן, ארגון שמורה היקר

על ההשפעה הגדולה שלכן על כולנו.

לתחושת האופוריה והאמהות שחשתי בתחילת הקורונה, מניחה שיש מתכנתות ותיקות רבות ששותפות

לא עוד לצאת ב6:30 מהבית ולשלוח לילדים נשיקה דרך הטלפון

לא עוד פקקים, כאבי ראש של אוטובוס

וחזרה עייפה עייפה לילדים המתוקים שלך

זו היתה חוויה אחרת, הרגשתי שלעולם לא אוכל יותר לחזור לטירוף של 9+ שעות אמא מחוץ לבית.

הזמן עובר, חוזרות היברידי לעבודה, אני כמוהן לא משנה את השעות, נצמדת באהבה ובדביקות לכך שהילדים שלי צריכים לראות אותי בבוקר, גם אם זה יעלה לי בשעות.

בין לבין הבנות הגדולות, גדלות עוד יותר

ולאט לאט אני מבינה, שהגעתי לשלב מאוד משמעותי, יש מחשב בבית, יש

בנות שמתחילות לדבר על "תזמיני לי"

"תראי לי את התמונה של X",

יש אותנו כהורים ש"רק נבדוק בערב ארון מתאים לחדר ילדים" או "מתכון לממלואים"

כמובן, הכל סינון מוקפד של נטפרי, כשר כשר...

תודה לבורא יתברך, שבחסדיו הרחומים לא השאיר לי להרגיש נח ונכון עם זה, ולאחר דיונים וכמובן שאלה לאדמו"ר הבהרנו לילדות ש"המחשב הוא רק לעבודה", אף אחד לא מתקרב לזה.

גם לך יש סיפור על בית במתנה? שלחי לנו. הקובץ מתעדכן כל הזמן:

ברוכשם התקשורת שלי עם האינטרנט זה רק בעבודה..
אבל, גם פה הצלחתי להשתחרר וזה הולך ומשתדרג:
לגבי הוואצאפ- מאד הציק לי הרעיון של וואצאפ במכשיר פרוץ
וכו- החלטתי פשוט להפסיק עם זה. אז תודה לד' יצאתי לחופשת
לידה ואחרי החזרה- אין וואצאפ!!

שלחתי מייל מכובד ומסביר ללקוחות (על ההתיעלות:) וזה פיקס. נכון,
לפעמים יש נסיונות עם זה, אבל הלכתי על זה עד הסוף!!
חוץ מזה- המייל- כל כך תמים, כל כך פשוט..- החלטתי לפתוח את המייל
רק עם פרופיל אורח (אחרי שפתחתי אותו בפרופיל שלי..), זה לקוח רגע
יותר וזה לא הספונסני של הכל רגע לראות מה חדש..
שנשאר תמיד קרובים ונתחזק!!

שלום וברכה!

לפני כ-5.5 שנים השתתפתי בכנס שמורה בחודש אלול.
ברגעים המרגשים והמפעימים של הכנס ישבתי שם באולם החשור
בעיצומה של בתכנית והרגשתי שאני יודעת בדיוק מה הקב"ה רוצה ממני
קבלה לקראת הימים הנוראים....
להוציא את המחשב מהבית.
אני אדריכלית-אז הייתי די מתחילה בתור עצמאית
והיה לי את הפיתוי החזק-להתקדם בעבודה בכל רגע נתון במהלך היום....
כי הרבה יותר קל ונחמד לעבוד מול מחשב כשכל רגע מרגישים איך
מדפסים דולרים....
מאשר לשטוף כלים לשם דוגמא....
באותו כנס החלטתי שזה מה שצריך להיות.....להוציא את המחשב

שלום
קוראים לי אפרת, אני עובדת כמנהלת משרד ומנה"ח לחברה כ-8 שנים.
בהתחלה עבדתי במשרד בירושלים, ומאז הקורונה התחלתי לעבוד מרחוק.
בהתחלה, עם כל הסגרים, עבדתי מהבית עם נטסטיק (של נטפרי).
כשנגמר כל הסגרים הודעתי לבוס שאני לא חוזרת לעבודה במשרד. (חוץ
מנסיעות ארוכות, גם הייתי האישיה היחידה שם. (וגם החרדית היחידה).
הבוס הסכים בתנאי שאני עובדת עם תשתית, הוא ישלם את כל העלויות.
לא רציתי תשתית בבית. לא רציתי לנסוע למשרד. אז שכרתי מחסן ברחוב
ליד (כדי שזה לא יהיה צמוד לבית) ושם התקנתי תשתית.
עבדתי שם שנתיים, לבד, ואז שכרתי משרד משותף עם עוד נשים, בחדר
מרווח, עם מזגן, כיור ושירותים. שם אני עובדת עד היום.
בבית נשאר מאז נטסטיק ומחשב לעבודה של בעלי. זה לא נמצא במהלך
היום בבית, רק בערב, וגם אז, רוב הזמן הוא עוד איתו.
אין לי חיבור בכלל לוואטסאפ וכו' בבית, במשרד יש רק וואטסאפ על
המחשב של העבודה שמשותף עם עוד עובדת. וזה נטו לצרכי עבודה.

שלום,
וואו איזה נושא:

גם לך יש סיפור על בית במתנה? שלחי לנו. הקובץ מתעדכן כל הזמן:

אבל - ברגע שהמערכת תפקדה באופן שוטף, הגעתי יום אחד עם המחשב לעבודה והודעתי שאני עם זה גמרתי.
ראש הצוות ומנהלת הפרויקט (חילונים שניהם) קראו לי לשיחה שזה לא מקובל עליהם, יש לי אחריות וזה חלק מהתפקיד שלי.
אמרתי להם שאינטרנט בבית מבחינתי זה אסון, לא יקרה.

הם אמרו לי - זה סגור בארון, את אדם בוגר, מה הבעיה?
אמרתי להם - אני לא נכנסת לויכוח על זה, זו המילה האחרונה שלי.
אם יש בעיה הכי קטנה אני גרה מרחק נסיעה קצר מהעבודה ואגיע תוך 10 דקות, אני מבטיחה.

אני חייבת להגיד שלא היה קל, זה מאד מגרה ונח.
בעיקר שהיו פעמים שהייתי צריכה להגיע בימי שישי לחוצים ובגלל בעיית ייחוד בעלי הגיע איתי, ופעם גם הילדים.
היו פעמים שהבעיה בכלל לא היתה אצלי, ומתברר שהגעתי לחינם זה לא לפתוח מחשב 5 דקות בבית, זה להלביש את הילדים, להתניע, ליסוע, לחפש חניה ובקיצור - טיול שלם.

וגם היום -בנות עובדות מהבית, שזה דבר מאד קורץ, ושואלים אותי כל הזמן - למה את לא מהבית?
ואני שוב ושוב אומרת - כל עוד אני יכולה האינטרנט לא נכנס לבית שלי בעז"ה!!
אולי דווקא כי התחום הזה פרוץ היום, והרבה בתים שמורים וטובים של זוגות יראי שמים מכניסים אינטרנט כי הבחורה בלימודים / עבודה מהבית וכו', אז אני מרגישה צורך יותר חזק לעמוד על המשמר, לפני הקורונה זה לא היה ככה! זוגות יראי שמים לא חלמו להכניס אינטרנט בטח לא מיד בשנה ראשונה....

שהעבודה לא תהיה ע"ח הבית.....
עם שכנה נוספת יצאנו לחפש מקום להשכרה...
בסופו של דבר מה שיצא מאותו צעד שרכשתי מספר מחסנים שיפצתי אותם ובניתי שם משרד חמוד
השכנה שדחפה אותי לצעד הזה מצאה לעצמה די מהר עמדה לעצמה במקום מסודר
ואני נשארתי עם משרד שהתפתח במאות צעדים בגלל הצעד שביצעתי אז...
היום יש לי עובדות שיושבות אצלי במשרד-שהפך להיות שם דבר אצלינו בעיר...
הכל בזכות אותה החלטה מכנס שמורה....
וכמובן הרווח העיקרי-אין לי מחשב בבית כלל!
הילדים שלי קוראים לזה העבודה של אמא---כי מבינים שלזה זה מיועד...
וגם הלקוחות הפסיקו לדפוק בדלת בכל שעות היום
כי מבינים שעכשיו אני לא במשרד ואין לי דרך לעזור להם.....
הכל בזכותכם!! ישלם ה' פעלכם!!!

עבדתי בעבודה קריטית בתקופת הקורונה.
אני מתכנתת באחד מארגוני הבריאות הארציים ובדיקות הקורונה היו תחת אחריותי.
כל באג קטן שלי במערכת גרר הפסקת הבדיקות לכל הארץ.
הבעיה - אני צריכה להיות זמינה כל הזמן, גם ימי שישי ומוצש וגם לילה וכו'.
בתקופה הראשונית הקריטית מאד הכנסתי מחשב הביתה כי לא היתה ברירה.
ופתחתי אותו באמת רק שניתנה לי ההוראה מהעבודה שיש בעיה.

אז כן, הכנסתי את האינטרנט הביתה, אבל באותו יום בעלי ואני החלטנו: אמנם הכנסנו את האינטרנט הביתה מאילוף, לשם העבודה, אבל הוא לא יכנס מעבר לזה. כלומר, אני משתמשת בו בבית רק בזמן העבודה.

בקרב בעז"ה אעבור דירה רחוק מהעבודה, האופציה של עבודה מהבית קורצת יותר מתמיד, מתפללת לדי' שיתן לי את הכח להמשיך להתעקש על העקרונות שלי.

תודה לכם,
מוריה.

שלום וברכה,

מאמינה שלהרבה מאיתנו זה מתחיל ב-עד הקורונה ומהקורונה... גם שלי מתחיל כך.

עד הקורונה לא היה לי אינטרנט בבית בכלל, ולא רק שלא היה, אלא לא עלה על דעתי להכניס אותו בכלל. כל מה שהיינו צריכים הייתי עושה בעבודה, ואם היה צריך משהו דחוף היינו הולכים לחדר אינטרנט, אחת ההמצאות המעולות שבדור. ברוך השם.

ברגע שהגיעה הקורונה עם כל הבהלה שלה, ניסתי הכי מהר שיכולתי להשיג סטיק כדי שאוכל להמשיך לעבוד. לא היתה לי את הפניות והמדרגה לחשוב אם להכניס או לא, אבל כן היה ברור לי שזה יהיה בסיכון מעולה כמו שיש לי בעבודה. (תודה לשמורה שעזרו לכולן בנושא!!)

זו היתה החלטה חזקה וברורה וברוך השם אנו מצליחים לעמוד בה עד היום! אני מודה להשם כל יום על ההחלטה הזו שהביא לנו ברגע הנכון ועל הכוחות שהוא נותן לנו לעמוד בה, ולא לפתוח את האינטרנט גם לא לדבר הכי קטן, גם לא בשביל לשלוח חבורה לראש כולל... אנחנו עדיין משתמשים בחדר אינטרנט בשביל זה.

אני מרגישה את התועלת שבזה בחיי היומיום ממש. יש לי חלוקה ברורה בין בית ועבודה גם בימים בהם אני עובדת מהבית. אני מתנתקת מהעבודה ברגע שאני סוגרת בצהריים, ממש כאילו חזרתי מהמשרד. אין לי אפשרות לבדוק רגע אם יש משהו חדש במייל בשעות אחה"צ, או סתם לראות מה חדש בעולם וכו'. אחה"צ אני בבית. הילדים יותר שמורים, העולם לא פתוח לפניהם כל הזמן. אני סוגרת עוד לפני שהם חוזרים.

אני מוצאת את עצמי נהנית מזה כל הזמן ושואפת להגיע ליום שבו אוציא אותו לגמרי ואחזור לעבוד מהמשרד.

תודה על החיזוקים והפעילות הרבה, השם ישלם לכם כגמולכם הטוב.

אני רוצה לשתף שלי - שהיא לפני הכל, חירות הנפש. אני כותבת ועורכת תוכן, עצמאית שעובדת מהבית, זה תחום גמיש מאד ברמת החיבור הטכנולוגי שזקוקים לה. החל ממינימום ממש - מייל, ועד שימוש שוטף בבניה מלאכותית (ולא גירסה מסוננת של תכנות...)

כשעזבתי את העבודה כשכירה ועברתי לעבוד רק כעצמאית, היה לנו ברור שיום אחד נכניס אינטרנט הביתה. עד אז שרדתי יפה רק עם מייל,

אבל איך במקצוע שלי אפשר לעבוד עם רמת חסימה גבוהה שכזו? מאד לא רצינו את זה, בפרט שהעבודה מתוך הבית (אפילו לא בחדר עבודה נפרד... בהתחלה זו פשוט הייתה פינה במרכז הסלון).

אבל החלטנו לנסות לסחוב כמה שאפשר.

הסיסמה שלנו הייתה: "כל עוד אפשר בלי".

זה דרש ממני המון. במישור הפרקטי - נעזרתי בעמדת מחשבים בשעת הצורך,

אבל במישור הרגשי - היה לי קשה להסביר כל פעם ללקוחות: "אני אפתח את האתר שלך אחר כך, אני לא זמינה ליד אינטרנט עכשיו", או: "תוכלי לשלוח לי את זה בקובץ מצורף? אין לי אפשרות לפתוח את הקישור".

בדרך כלל הייתי מנסה להתחמק מלהגיע לנקודה הרגישה הזו, פשוט לא אומרת שאין לי אינטרנט,

אלא אומרת ש"אבדוק אחר כך".

זה סחט ממני כוחות נפש, הרגשתי בהצגה.

פעמים רבות זה דרש ממני צעידה מיותרת לחדר המחשבים,

סתם כי לא העזתי להגיד ללקוחה "תשלחי לי בקובץ מצורף ולא בקישור".

כל הזמן ליוותה אותי המחשבה: "הרי בין כה בסוף נכניס אינטרנט... על מה להילחם?"

סתם כדי להרוויח עוד קצת זמן בלי? העסק לא יכול לצמוח ככה..."

ואז הגיע יקיר לי.

כל מפגש וכל ועידה נתנו לי המון,

אבל הועידה המשמעותית ביותר הייתה דווקא זו שלא הייתי בה.

הבת שלי לא הרגישה טוב, אני גרה בפריפריה ולא יכולתי לעזוב אותה ככה לשעות ארוכות כדי לנסוע לוועידה בבני ברק.

למרבה הנס, הייתה אפשרות של האזנה בטלפון (אין לי זום, כן...?)

היו רעשי רקע, אבל זה לא היה חשוב מול המילים של לאה שהדהדו מהטלפון

אני זוכרת את עצמי עומדת במטבח, האוזניות תחובות באוזניים והידיים

שוטפות כלים (זה עוזר לי להתרכז...)

לאה הסבירה על הטכנולוגיה שכובשת לנו כל נתח בחיים, על האינטרנט

שמשתלט לנו על המוח ועל הלב.

הקשבתי והקשבתי והקשבתי. "זה לא קשור אלי, בכלל אין לנו אינטרנט",

חשבתי.

ואז עצרתי את זרם המים, והסתובבתי אחורה. הסתכלתי על הבית שלנו. על

בעלי שיושב ולומד בסלון, על התינוקת שלנו, נשמה טהורה, פיקדון שקיבלנו

משמים.

הסתכלתי על המסך השחור שעמד בפניה.

לא יודעת למה, הוא עשה לי קצת בחילה.

"איזה נס שאין לנו אינטרנט!" חשבתי פתאום בהקלה ענקית, "תודה! תודה,

השם, שזה לא נכנס לבית שלנו!"

פתאום נעלמו כל הספקות וכל ההתלבטויות, הכל היה ברור כל כך.

אחר כך היו מפגשים קבוצתיים בנושא, שנתנו לי המון כוח.

בתזמון שמיימי - היה כנס ענק של שמורה בעיר מגוריי.

התוכנית הייתה עוצמתית, ואחר כך הרצאה מטלטלת של הרב שטיין.

חזרתי הביתה עם החלטה נחושה: אנחנו לא מכניסים אינטרנט הביתה. בכלל

לא. גם לא מסונו/נטפרי/אתרים נחוצים בלבד. כלום.

בעלי הצטרף להחלטה בהתלהבות. לבית שלנו זה לא נכנס.

ואם באיזשהו שלב אהיה חייבת את זה בשביל העבודה - נאלץ להוציא את

העבודה מהבית. או בית, או אינטרנט. זה לא הולך ביחד.

אני טיפוס של בית, עבודה מהבית זה מבחינתי חלום מתוק שהתגשם.

גם לך יש סיפור על בית במתנה? שלחי לנו. הקובץ מתעדכן כל הזמן:

המשפט הזה קנה אותי.
אני מפונקת, נכון!
וזכותי לבחור במה להתפנק...

תודה להשם על השליחים הטובים שלו: כל צוות שמורה ויקיר לי - שליחות טובות לעזור לי להיות טובה יותר.

אני סיימתי סמינר ועדיין מחפשת עבודה, התחתנתי ב"ה, ותמיד היה לי ברור שבבית שלי אני לא רוצה מחשב, גדלתי בבית כזה וראיתי טוב את ההבדל המשמעותי בין בית עם מחשב לבית בלי מחשב. יש לי מחשב מהלימודים, וכשהייתי חובת קניתי גם סטיק, אבל הוא נמצא בבית של ההורים שלי (שם אף אחד לא משתמש בו) וכשאני צריכה את זה אני הולכת לשם. מאתגר, נכון, אבל שווה... כשהיה לי ראיון עבודה, לקחתי את המחשב אליי הבייתה כדי להתכונן לראיון ורק ראיתי כמה צדקתי בהחלטה, המון שעות מתבזבזות על המייל, על שטויות וכל האווירה אחרת כשהמחשב נמצא באמצע הסלון של היחידה הקטנה... החזרתי אותו מייד אחרי הראיון ב"ה. (ולא התקבלתי...) כששיתפתי חברה באתגר היא אמרה לי - את בונה עכשיו בית לדורות, כל החלטה שלך וכל צעד הוא כ"כ משמעותי, את יודעת מה זה לגדול בבית בלי מחשב, תני את זה גם לילדים שלך! ובאמת היא נתנה לי הרבה כח. כרגע אין סוף טוב, אני עדיין מחפשת עבודה, וזה שאני בלי מחשב בבית מאתגר אותי גם בשליחת קו"ח וגם בהתמקצעות בפרויקטים, אבל את הרווח

(כשלקוחה מאריכה בשיחה ונגמרת לי הסבלנות - אני הולכת לתלות כביסה, סגולה בדוקה לשמירה על אורך רוח...) לא רוצה לוותר על זה, עבודה מהבית היא פרס מספיק גדול עבורי כדי לעשות מאמץ "להסתדר בלי", וזהו. מאז והלאה זה עובדה מוגמרת. בעצם, לא השתנה כלום בחיים שלי. היה רק מייל, נשארתי רק עם מייל. מה שהשתנה - זו החירות הפנימית. די ליסורי המצפון וללבטים. די לאי הנעימות ולהתחמקויות. היום אני יודעת להגיד בשלווה: "אין לי גישה לאתרים" "אני לא פותחת קישורים" "אני משתמשת במייל בלבד". הרבה פעמים אני פשוט שותקת אחר כך, משאירה ללקוח לחשוב בעצמו מה לעשות. בדרך כלל יש פתרונות פשוטים ומעשיים מאד. למדתי להתמקד בתחומי כתיבה שלא דורשים אינטרנט, או לפחות כאלו שאפשר להסתדר בלי (כלומר: לא כתיבה שיווקית או כתיבה לאתרים, שזה בין כך תחום שפחות אהבתי...) והאמת? מאז ועד היום, כמעט ולא ביקרתי בעמדת מחשבים. מאז שלמדתי להצהיר שאין לי גישה לאינטרנט, פשוט למדתי להסתדר בלעדיו. ההתמודדות אף פעם לא נגמרת, אבל כשאני חושבת על זה - הרי בכל גבול שהוא יש את ההתמודדות (מה שלא נפתח בחסימה הזו... ומה שלא נפתח בחסימה המשוחררת יותר...) במקום מסוים - אני משוחררת יותר מכולם. שום דבר לא חסום לי, פשוט אין לי! אגב, היה שלב מסוים שהרגשתי שאולי אני מגזימה... אולי אינטרנט, (מסונן, כמובן), זה השתדלות מינמלית בשביל פרנסה... אבל אז שמעתי מלאה (בעוד ועידה של יקיר לי) את המשפט: "מוותר לך להתפנק באידישקייט".

אני רואה כבר עכשיו, בבית יותר נקי ושמור ב"ה.
מקווה שיהיה לי את הכוח להמשיך...

*סוף סוף אני מה שבאמת רציתי להיות. אולי יותר מדויק: אני מתנהגת כמו שאני באמת. כשהקניות שלי היו ברשת הרגשתי שזה לא "אני".

לפני שנים, כשהיה לי מחשב בבית, הייתי באופן קבוע מסוחררת.
היום שלי היה נראה ככה: עונה ללקוחות, רצה להכניס כביסה, עורכת דוח, רצה להעמיד אורז, משיבה למיילים, רצה לקבל את הילדים
תוך כדי עונה לטלפונים של לקוחות שמחכים לשירות
מבטיחה לחזור בערב
חוזרת מרוטה למחשב אחרי השכבה מתישה לענות לכל ההבטחות שהבטחתי לקיים עוד היום
תוך כדי מקבלת טלפונים מלקוחות שצריכים רק משהו קטן דחוף, וסליחה שבערב אבל בטח אין לי בעיה כי המשרד בבית
משתדלת להענות גם להם
וזוהו נגמר היום
ועוד חשבתי שאני אלופה שמצליחה לתמרן בין כל המטלות. ואני גם אמא שנמצאת הרבה עם הילדים וגם עצמאית שזמינה כמעט באופן מלא.
רק למפרע הבנתי שלא הייתי פה ולא הייתי שם.
כשהוצאתי את המשרד מהבית, החלטתי שאני מנסה להוציא גם את המחשב מהבית.
זה היה ממש מוזר בתחילה.
להרגיל את הלקוחות שאין לי איך לתת להם שירות מחוץ לשעות העבודה.

אין מה להתקשר כי ממילא הכל יחכה למחר.
להרגיל את עצמי להיות בבית בלי לחשוב על העבודה, כי ממילא אין לי איך לעבוד עד מחר.
להתרגל להיות בלי מייל זמין לכל דבר שרק צריך. ואם צריך בכך אופן, לצאת מהבית וללכת כמעט 10 דקות, שזה ממש מדייק את רמת הדחיפות...

וקבלתי במתנה שעות איכות בעבודה ושעות איכות בבית. כשאני עם הילדים אין לי רעשי רקע.
לילדים אין מחשב, ואין מיילים טיפשיים כיתתיים וסרטונים מפוקפקים יותר או פחות.
הבית מתפקד הרבה יותר טוב.
אם יש לי זמן פנוי אני משקיעה בתפילה טובה או בשיחה טובה עם בני הבית והלקוחות? הם התרגלו מיד, כשהיה ברור לי שיש שעות מענה מוגדרות זה נהיה ברור גם להם.
פתאום התחלתי להיות עצמאית באמת ולא לעבוד אצל המון בוסים (לקוחות) ממליצה לכולן בחום
אז השקעה שווה!!!

אני נשואה צעירה
ורציתי לשתף דווקא ב"להוציא" שהיה לי בתור בחורה

אצל ההורים שלי יש מחשב
מסונן כדת וכדין
בהתחלה היה רק מייל ואח"כ הוסיפו עוד דברים
כשהייתי בחורה הנסיון היה מאד קשה כי המחשב נהיה מאד "נושא" בבית

אני פחות מסוג האנשים הכותב והמשתף, אבל אולי זה יהיה לתועלת, אז מוצאת את עצמי עושה את עכשיו...

אני עובדת הייטק קלאסית, עובדת היברידי ככה שהעבודה רובה מהבית. אין צורך לשכנע מישהו כמה שזה נחמד ונוח, אפשר עם הפיג'מה להתחבר לדיילי (כמובן להיזהר לא לפתוח מצלמה :)), להתחבר בכל שעה ביממה, להיות בארוחת צהרים בבית וכו' וכו'

יצא לדוגמה שלא נרדמתי בלילה והחלטתי בערנות פשוט לעבוד - משכנעת את עצמי שזה ממש שווה לנצל את השעות שאני עם נדודי שינה בכל מקרה.. או ששקעתי בעבודה אל תוך הלילה רק כי אני חייבת להתקדם ואיזה כיף שיש את הגמישות לעשות זה

הכל היה נוח ומושלם, חשוב לי לציין שבשבילי המחשב שימש באמת רק לצורך עבודה, זה לא שהתחברתי בשעות לא שעות לגלישות מיותרות...

בעלי הוא זה שניסה להציע אולי להוציא את המחשב, הוא מרגיש שזה גורם לו גם להשתמש בזה ולא ככ לצורך עבודה, וגם האמת הוא לא אהב בכלל את השינה שהוחלפה בעבודה

היה לי ממממש קשה לחשוב על זה

להוציא זה אומר לשלם חודשית לאיזה חדר שנשכור, לשבת כנראה בבדידות עם ארבע קירות, לדאוג להביא אוכל מראש כי אין את המזווה הנגיש שבבית ולהתארגן ליציאה בכל בוקר, לעזוב את המחשב ב4 ולא לחזור אליו בכלל (גם לא רק להציץ אם יש משהו חשוב בטימס), ובסופו של דבר זה פשוט לא להיות בבית, וגם אם אני לא מאלו שמספיקות להכניס כמה מכונות ולהעמיד כמה תבשילים תוך כדי עבודה, עצם הנוחות של הבית, לקבל את בעלי והילדים בו בצהרים עם ארוחה חמה וחיוך, להיות שם לפחות חלקית בשעה החשובה הזו שהם חוזרים מהלימודים... וכל היתרונות שמספקת לנו ההיברידיזציה.... אבל גם את החסרונות.....

היה נשמע לי רחוק וקשה, לא יודעת מה נתן לי את הכח (כנראה בכל אופן

ולהוציא את המחשב לא יכולתי כי זה היה של ההורים שלי אבל אני החלטתי להוציא את זה מהלב....

ז"א לא לגרום למחשב שאני אהיה עסוקה סביבו כל היום... (אני לא אומרת שלא השתמשתי במחשב)

אבל אני עבדתי על עצמי להוריד פרופיל בעניין

כל פעם במשהו שהרגשתי שאני צריכה חיזוק - קיבלתי על עצמי לתקופה ברוך שם !!! היום אי יכולה להעיד על עצמי שהמחשב הוא הרבה פחות ממה שהייה לי פעם

(ואני לא מדברת על אינטרנט וגלישה אלא סתם סרטונים וקליפים וכל מיני דברים שמבזבזים את הזמן...)

כשהתחנתי אני לא רציתי להכניס מחשב - לפחות בהתחלה כמה שאפשר אבל מיד אחרי החתונה בעלי רצה לקנות אוצר החכמה ומחשב (בלי אינטרנט ובלי כלום...)

מאד התלבטתי מה לומר לו כי בסוף הוא המחליט...

אז ביקשתי ממנו שיעשה קוד ולא יגיד לי אותו...

כך שזה לא יהיה אפילו אפציה בשבילי.....

על אינטרנט שנינו הסכמנו שלא מכניסים עד שזה לא חובה (בשביל זה יש את ההורים וחדרי מחשבים.....)

מקווה שנמשיך להתמיד בזה!!!

אפילו שאנחנו עוברים עכשיו לצפוןאז זה יהיה הרבה יותר קשה ...

בלי לשלוח מיילים להורים כל הזמן

אבל אנחנו נצליח!!!

הקב"ה יתן לנו כוחות בשביל זה

אני בטוחה!!

עד שתפסתי את עצמי והרגשתי לא טוב עם זה ולא רציתי להיות שייכת לזה
אז פשוט התנתקתי מכל הקבוצות
והיום המייל שלי כמעט ריק ואין בו שום הודעות מחברות שונות על מוצרים שמוכרים וכו' ולא פרסומות ולא קטלוגים

רק ענינים טכניים

ואפילו אם איזה חברה שולח תלי מייל על הצטרפות להגרלה אם אעביר ל10 בנות אני פשוט מתעלמת, לא מעונינת להיות ברשימות תפוצה ולא לקבל סתם שטויות.
ב"ה מרגישה כ"כ טוב עם זה!!
מאחלת לכולם הצלחה.

אני ב"ה הוצאתי את המחשב מהבית ובימים שאני עובדת מהבית בין 2-3 ימים בשבוע אני עובדת ממשרד שממוקם קרוב לבית.

בס"ד התהליך הזה היה מיוחד, מרומם, מדהים ונוח מכל הבחינות:
גם מהבחינה הפרקטית, הטכנית וההתנהלות היומיומית
וכמובן ובעיקר מבחינה רוחנית

הסיבה העיקרית למעבר היתה פשוט מעבר דירה שלנו, היינו בדירה שהמקום שעבדתי בו היה יחסית מופרד ומוגדר מאד (היו לנו מדרגות בבית למרפסת בלבד ואני מיקמתי את שולחן העבודה בפרוזדורון קטן לפני הכניסה למרפסת) זה היה נוח ונחמד ולא חשבנו בכלל שיש צורך לשינוי.
ב"ה לקראת המעבר לדירה החדשה, לא מצאנו כ"כ בדירה מקום רלוונטי למקם את שולחן העבודה שיהיה מוגדר וברור... ובעיקר בעיקר היה מאד

שמורה עושה ת'עבודה בלב ומשפיעה עלי, פשוט נותנת את הכח בזמן אמת)
לומר שזה היה קל? לא
זו הייתה הוצאה נוספת, החדר היחיד שמצאנו באזור הוא 4 קירות ללא מים, שרותים וכו'

קנינו מקרר קטן וניסינו לשוות לחדר מראה נעים וסביבת עבודה נחמדה
לא כל כך מהר הרגשתי את הטוב שבמצב החדש, רק הבנתי והאמנתי שזה מה שנכון לעשות
אבל היום במבט לאחור אני לא מצליחה להבין בכלל איך שרדתי במה שהיה נראה ככ טוב קודם, זה מנתק בית עבודה, גרם לי להיות הרבה יותר אמא ואישה למרות שזה נשמע בדיוק הפוך

כי למרות שאני לא בבית הרבה שעות, וגם בשעות הצהרים שכולם בבית חוץ ממני, אבל אח"כ אני בבית אבל רק בבית. במקום שלאורך כל היום אני בקונפליקט בית עבודה ומנסה לזגזג ולרצות את כל הצדדים (או במילים קצת רעות- לא פה ולא פה) אני בעבודה במרוץ יודעת שאני עוד מעט זה ואני חייבת לסגור את היום מספיקה הרבה יותר. ואח"כ בבית, וואו כמה שזו איכות אחרת, רגועה נינוחה יותר, רק של הילדים ורק לבית, וגם אם יש נידודי שינה?- אפשר לקרוא ספר מעצים או ולהפעיל מכונה, ולא לרוץ ישר למחשב ולעבודה..... ואם באמת יש משהו דחוף בעבודה?- אפשר להתקשר אלי בשמחה (מעניין שמאז שהוצאתי את המחשב זה לא קרה.. מפתיע אה?)
תודה לד' שנתן לי את הכח לעשות את זה! היה שווה

אני עובדת כמזכירה ויש לי לפעמים זמן פנוי
המחשב שלי הוא היחיד שחסום במשרד (לא כולם חרדיות)
בתחילה נרשמתי לכל מיני קבוצות ששולחות קליפים ובדיחות והייתי מבלה שם קצת

(במידה ויתפרסם ע"ג פלטפורמה כלשהי אשמח לטישטוש פרטים)

סיימתי את לימודי עיצוב מדיה לפני 3 שנים, ב"ה מיד אחרי הסמינר התחתנתי.

אחרי השבע ברכות כמובן מאליו העברנו את המחשב מהבית של ההורים שלי לבית הטרי שלנו והצעד הבא היה לפתוח את האינטרנט (עד אז היה לי רק מייל), כמובן מסונן בסיון של נטפרי, לצרכי עבודה...

עברה תקופה, עברנו כמה וכמה ניסיונות קשים מנשוא. מדי פעם עלו לי הרהורים, ידעתי שד' לא אוהב את העיסוק שלי באינטרנט מעבר למה שאני צריכה לעבודה, זה נהיה כמו החמצן שלי, עוד לא היו לנו ילדים שיעסיקו אותי וזה היה תעסוקה שלא נגמרת. ניסיתי לגדור לעצמי כל מיני גדרים, לקבל קבלות בנושא אבל היה מאוד קשה לעמוד בזה כשהפיתוי נמצא בתוך הבית, זמין ונגיש.

העבודות שקיבלתי בתור עצמאית - בנוסף לעבודתי במשרד היו על אש נמוכה והמחשב שימש בעיקר לתעסוקה.

אחרי שלוש וחצי שנים זכינו ב"ה להפוך להורים, עדיין האינטרנט היה אצלינו חי ונושם. במהלך החופשת לידה שמתי לב שאני לא מספיקה כלום בבוקר, ואיך אני יספיק? רוב הבוקר הייתי מבזבזת על התכתבות חסרת תוכן עם חברות בצ'אטים ובמקום שבעלי יחזור לבית מסודר וארוחת צהריים מוכנה או לפחות לאישה רעננה שנחה בבוקר, שום דבר לא אז בבית.

אחרי תקופה קצרה מאז שחזרתי לעבודה התחילה המלחמה. היה אז מיזם של קו למען אימהות 'תשובה יהודית'. החלטתי שאני מצטרפת וכצעד ראשון - כתבתי הודעה בכל הצאטים הקבוצתיים שידעתי שהם בעייתיים מבחינתי שקיבלתי על עצמי בעקבות המלחמה לעזוב את הצאטים.

חשוב לשבעלי שלא נכניס את המחשב והאינטרנט (המסונן) לבית החדש בכלל בכלל....

היה לי מאד מאד קשה לשמוע את זה, לא היכרתי מציאת אחרת, כל החברות שלי, האחיות שלי והסביבה שאני מכירה עבדו מהבית והכל היה בסדר ובעיקר נוח.

ב"ה אנחנו כבר מעל שנתיים בדירה החדשה והמחשב לא נכנס בכלל הביתה (נייד רק כשהוא סגור בימים שאני נוסעת למשרד)

אני ב"ה מאד מרוצה מהשינוי הזה!!

אני מרגישה שהאווירה בבית הזה יותר טהורה ונקיה ורוחנית, המחשב בכלל מחוץ לתחום גם מצידי וגם מצד הילדים (אם יש לי צורך דחוף מאד באמצע היום או בערב, אני יורדת לעמדה)

וגם מבחינה טכנית ופרקטית ההפרדה בין הבית עבודה מאד ברורה גם לי, גם למשפחה וגם למעסיק (בשעות הצורך אני זמינה בנייד ועונה כשמתאפשר לי)

אני לא יכולה לומר שזה לא היה לי קשה הההה, וגם עד היום לפעמים בישיבות משעממות אני הייתי שמחה לקפל כביסה תוך כדי וכד'...

אבל ב"ה יכולה להסתכל אחורה ולומר - היה שווווה! (בס"ד אחרי היו עוד כמה יקרות בסביבתי הקרובה שקיבלו כוח ועשו את השינוי)

תודה לה' על השינוי המבורך

ותודה לכם על ההזדמנות לשתף

שלום וברכה!

אני משתפת ממקום מאוד אישי רק בשביל שאולי עוד מישהי תתחזק, והיה זה שכרי.

אני מודה לד' שכיוון אותנו לצעד הנכון הזה, כשהחלטנו להוציא את האינטרנט זה היה בשבילי קריעה אמיתית אבל מאז שעשינו את זה קיבלתי חיים חדשים!!

ואיך אני מסתדרת? כשאני צריכה משהו אני הולכת לחדר מחשבים, שמה אני רואה את הטיימר של הזמן מתקתק כל הזמן, כל שניה עולה כסף וזה לא נמצא לי בתוך הבית... לא ירדו לי ההכנסות מהעסק בגלל זה, אולי העבודות שלי נהיו יותר איכותיות ומדוייקות כי השקעתי בלהוריד חומרים שאני באמת צריכה ולא סתם בשיטוט באינטרנט.

מקווה שיהיו הדברים לתועלת, ושנזכה תמיד לעשות רק את רצון ד'.

לא היה לנו אינטרנט בבית. השתתפתי בקורס מטעם העבודה שכלל פגישת זום בערב, פעם בשבוע, בהתחלה היינו משכירים סטיק רק ליום הזה, ויום למחרת מחזירים אותו. אחרי זה שמעתי שאני יכולה לקבל סטיק מהעבודה, קפצתי על "המציאה" ובאמת אישרו לי וקיבלתי, כך יצא שהסטיק לא היה רק ביום של הקורס, אלא נשאר כל יום, והתחלתי לעבוד מהבית. באמת שזה היה לי הקלה משמעותית, זה חסך את הנסיעות והיתה לי אפשרות להתחיל קצת יותר מאוחר. אבל משהו בתוכנו, לא אהב את זה, וכל הזמן צרם. בעלי כל הזמן רצה שאני אחזיר את זה לעבודה. ושבוע שעבר ב"ה זכיתי והשארתי את הסטיק בעבודה. וזהו חזרתי להגיע למשרדים כל יום. זה ברור שזה דורש, זה שוב פעם לקום מוקדם, ואוטובוסים. אבל ככה יש לי חברה, אני פוגשת עוד נשים, לא נמצאת כל היום לבד בבית, נהנית מהפינוקים שיש במשרד, והכי חשוב שהבית שלנו נקי וטהור, וזה הרווח הכי גדול!

ועוד בונוס שקיבלתי- אני ישנה הרבה יותר טוב בלילות!

היה לי ממש קשה בהתחלה, מה להכין ארוחת צהריים ולא להעלות תמונה בצאט של המשפחה? עם הזמן התרגלתי לפרטיות והרוגע שהרווחתי כתוצאה מהיציאה מהצאטים האלו.

עברו עוד כמה חודשים, מעט לפני ר"ח אדר שבו חל היארצייט של אבא שלי שנפטר צעיר מאוד, כשלושה חודשים אחרי חתונתי בעלי הכין אותי שהוא רוצה לדבר איתי על משהו, ואז הוא העלה את הנושא שהיה לי בתוך הלב כל הזמן, צריך להוציא את האינטרנט מהבית, כשהיו הזמנות של עבודות נסתדר עם חדרי המחשבים שיש היום בכל פינה.

עברתי כמה ימים של חיבוטים קשים עם עצמי, ידעתי שאני רוצה לשמח את הקב"ה וגם לעשות מה שהכי נכון וטוב לבית שלי אבל לקבל את ההחלטה היה מאוד קשה, זה סוג של לשנות פאזה בחיים.

אבל זה קרה, זהו, נכנסנו לסטייל גבוה יותר, אין לנו אינטרנט בבית! כשבעלי התקשר לחברת בזק וביקש לנתק את הקו אמר לו הנציג, איך אתה עושה את זה? היום אינטרנט זה כמו לחם על השולחן! אותו נציג לא התכוון למה שהוא עשה, אבל לנו המשפט הזה נתן המון כח, אנחנו יהודים גאים שעושים את דבר ד' בלי להסתכל מסביב!

להגיד לכם שבאותו יום זכינו בפיס? הציעו לי עבודה חדשה ושווה יותר? ישועות שחיכינו להם קרו באותו זמן? ממש לא. אבל אנחנו הרווחנו את החיים!

מאותו יום פשוט טכנית התפנה לי יותר זמן לילד שלי, אין לי מייל לרוץ אליו, לבדוק כל רגע מה התחדש, אין לי מה לחפש במחשב.

עשיתי מנוי לספריה העירונית, התחלתי לאפות יותר, הבית היה מתוקתק, הרווחנו יותר זמן לזוגיות שלנו ועוד מלא דברים טובים שפשוט לא היה לי זמן אליהם עד אז.

עבדתי מהבית אצלו במשך כשנה וחצי, העבודה היתה מקדמת מאוד, מאתגרת ומהנה, גמישה בשעות, ותרמה לי המון נסיון! כשהייתי לקראת סיום הפרויקט אצלו התחלתי שוב לחפש עבודה ובחסידי ד' מצאתי מיד עבודה שהתאמת אליה התבססה על הנסיון הזה שצברתי שם, ב"ה עבודה שמורה ונפלאה ביותר שאני עובדת

בה עד היום.

התנתי איתם שלא אעבוד כלל מהבית ולא תהיה לי אופציה להשלים שעות/ לעבוד עם ילד חולה. וזאת ע"מ שאוכל להשאיר את ביתי נקי באמת. ב"ה אני רואה ברכה וס"ד מרובה וממש בניגוד להגיון לא חסרות לי במיוחד שעות יחסית לאחרות (בזמן שכשעבדתי מהבית היה לי חסרים רציניים מאוד). ואף שחששתי מאוד איך אסתדר עם ניהול הבית אחרי שהתרגלתי לעבוד ולעצור מידי פעם למה שצריך... הכל ממש זורם אף שהעומס ומס' הילדים גדל מאז ב"ה.

גם לבעלי היה קשה עם זה שננתק את החיבור כי הוא השתמש בזה פעם בשבוע לפחות לשלוח מיילים לצורך עלון פרה"ש שהוא מוציא, אני מאוד הפצתי ושכנעתי ששזה לעבוד קשה ולרוץ עם דיסק אונקי כל פעם בלילה, אבל לחיות בליגה רוחנית אחרת לגמרי. היום הוא מסכים איתי בהחלט. מצוה גוררת מצוה וכשרואים את הברכה שזוכים אליה בעקבות התגברות והתקדמות, יש חשק להתקדם עוד. ב"ה זכיתי במהלך הזמן לנתק את כל הצ'אטים והקבוצות שהייתי מחוברת, וכל מיני תכנים של טיפים וסדנאות (שהאמת אני מתגעגעת אליהם מאוד אבל מבינה שאין לזה מקום וזמן, ומה שצריך להגיע יגיע בע"ה בדרכים אחרות) וכן לקפל את המחשב שהייתי משתמשת בו גם ללא חיבור לצורך גרפיקות חובבניות וכד' - העברתי איתו למקום מאוד לא נגיש ומאז כמעט שלא נגעתי בו.

התפנה לי הרבה זמן בחיים!!!!!! ואני מרגישה שאני חיה בפלנטה שונה ממש כשקשה לי אני מזכירה לעצמי שזו השתדלות ראויה ע"מ לזכות לילדים צדיקים. כמו שאני רוצה שהם יהיו שמורים וטהורים, קודם אשתדל להיות בעצמי.

ולמרות שאני מתכנתת אני מעדיפה לחיות ב'ראש קטן' ובתמימות, העיקר עם קרבת ד'. וזו בעיני חרות אמיתית.

בדיוק קשור לפסח שלפני 4 שנים....

במשך שנה בערך עבדתי מהבית, העבודה לא היתה לשביעות רצוני, ובסוף גם פוטרתי ממנה וחיפשתי בדחיפות עבודה חדשה. מאז שפוטרתי (איזור חנוכה) ועד לפורים שלאחריו הילדים יצאו לחירות מהמוסדות בגלל הקורונה הייתי עובדת כל יום בחיפוש עבודה. כשהילדים היו בבית הרגשתי שאין מצב להמשיך בחיפוש העבודה, ובכל מקרה גם אם אמצא אין לי מצב לעבוד כשהילדים איתי בבית, אז הפסקתי לחפש לבינתיים.

ממש לפני פסח כשהתחושה היתה שמישיח מגיע בליל הסדר ממש... אמרתי לעצמי: למה בעצם יש לי חיבור לנטפרי עכשיו בבית? הרי אני לא משתמשת בזה עכשיו לצרכי עבודה. החלטתי לנתק. נאמר לי מהחברה שכשארצה שוב לחבר אצטרך לשלם שוב 50 ש"ח על החיבור ועוד סכום מסוים כל חודש (באיזור 15) כי המחיר עלה ויש הטבה למי שנשאר מחובר שלא מעלים לו את המחיר, ואם אנתק אתחייב לפי המחיר החדש. כך שמבחינת מחיר ממש לא יצא לי שזה לנתק כי קיוויתי שבהקדם העניינים יחזרו למסלול ואמשיך לחפש עבודה, ובכל אופן לא התחשק לי שהמישיח יגיע וימצא אותי עם כזה דבר בבית ועוד ללא צורך... ניתקתי.

כעבור ימים ספורים מתקשר אלי אחד הלקוחות של מקום העבודה הראשון שלי (סטארטאפ שנסגר), שהיה אדם חרדי משכמו ומעלה ומנהל עמותה, ושאל אותי שאלה בקשר לאתר שבזמנו פיתחתי לו במסגרת העבודה. לא כ"כ היה לי איך לעזור כי כאמור לא היה לי חיבור, והוא ממשיך לשאול אותי: אולי את יודעת על מתכנתת שפנויה לפרויקט מסוים שאני צריך? אמרתי לו שאני אהיה פנויה כשילדי יחזרו למסגרות, ושאני יכולה לפתח לו זאת בתנאי שאני בוחרת את הטכנולוגיות בהן אפתח, כי רציתי מאוד לצבור נסיון נוסף על הטכנולוגיות שהיו לי (והסברתי לו שיש לי בזה בקושי נסיון ויקח קצת זמן)

-----והוא הסכים!!!

גם לך יש סיפור על בית במתנה? שלחי לנו. הקובץ מתעדכן כל הזמן:

השאלה הזו הציפה אצלי משהו
יש לי בבית מחשב מטעם העבודה,
שנועד לשמש למקרים דחופים של התחברות מרחוק.
בפועל, זה קורה רק פעם בחצי שנה, בערך...

ישר כח לשמורה שנותנים לנו את הגב והכח להשמר ולזכות בזה
ובבא!

בוקר טוב,
היה לי עסק עם לקוח עיקרי שמומן ע"י משרד ממשלתי
וכמובן שבשביל זה היה גם אינטרנט בבית..
יום אחד הלקוח הודיע לי שהתקציב הממשלתי מסתיים ועד סוף החודש
הפעילות מסתיימת:
בס"ד גדולה פתחתי את אתר עיריית ירושלים ומצאתי משרה שניתן לשלוח
לה קו"ח עד ליום המחרת
שלחתי קו"ח ולמחרת זומנתי לראיון ולמחרת קיבלתי תשובה חיובית:
אך כאן באה התלבטות קשה כי סביבת העבודה היתה חילונית אמנם רק בנות
אך בכל אופן
עד אותה תקופה עבדתי במקומות עבודה חרדים לגמרי
לאחר התייעצות הבנתי שעלי כן ללכת על זה אך אמרתי לבעלי שאם אני
מתחילה שם, תשובת המשקל זה להוציא את הרשת מהבית
וכדי לראות שמשמים הקבלה מקובלת..
באותו יום הלך השקע של קו האינטרנט בבית ומאז אין רשת..
חייבת לציין שאני מודה לד' על השינוי המבורך, נחסך לי המון זמן שהלך
בעקבות הישיבה על המחשב.. ואני יותר פנויה לבית

שלום לכן

חייבת לציין-
אני לא קונה באתרים,
לא מחפשת מידע ברשת
ובודאי שלא חדשות
רק שולחת מיילים, מקבלת, מזמינה "משנת יוסף", בנק, ופחות או יותר זהו.
בערב יום כיפור השנה
בעלי ביקש ממני
אולי נתחזק כחות להשתמש במחשב בבית
ברגע הראשון התקוממתי מאד!
כאמור אני משתמשת במחשב ממש רק לצורך
וכל העלונים נגד הטכנולוגיה-
הם הרי לא יהיו הרבנים שלנו:
בסוף
הסכמתי לנסות
או לפחות להחליט שפותחים את המחשב רק פעם ביום
(בימים שאני לא עובדת)
או לקבל על עצמי להשתמש במחשב רק בעמידה- דבר שמאד עוזר!

ואז - - -
גיליתי עולם חדש!
פתאום ראיתי כמה שעות ביום אני על המחשב
כמה פעמים אני רק מציצה לראות אם יש תשובה

גם לך יש סיפור על בית במתנה? שלחי לנו. הקובץ מתעדכן כל הזמן:

מנוחת הנפש.

כמובן לא שמתי לב לזה, חשבתי שאני חרוצה ומקדמת, היה לי סיפוק של עשייה, אבל גם נקיפות מצפון מהאמהות שזה לוקח ממני גם הילדים שגדלו התחילו להתקרב למחשב יותר ויותר.

בזכות השמורה התחדד לי הצורך לנתק את העבודה מהבית, לקח לי שנתיים של אומץ לעשות את הצעד הזה. בסוף עשיתי את זה- אני כרגע שוכרת משרד קטן קרוב לבית, ואני לא מתחרטת לרגע! היתה לי בהירות גדולה שזה הצעד הנכון מבחינה רוחנית, ולא היה לי כל ספק שלא יצא לי מזה שום נזק. בסופו של דבר, ראיתי בזה גם ברכה בעסק וגם ברכה בזמן, גם מנוחת הנפש ושליטה בשעות העבודה וגם ברכה באמהות שלי. רק רווחים!!

אני זכיתי!

אני לא הוצאתי את המחשב מהבית, פשוט לא הכנסתי אותו מראש, וגם לא אכניס! אני לא הפרדתי ומשתמשת בטאבלטים ובמכשירים לשיחות דיבור אלא מראש לא נכנסת לזה! אני לא נופלת ברשתות החברתיות בקבוצות וואטסאפ וצ'אטים אני לא מחוברת לכל הדברים האלו!

היו לי ויתורי עבודה בגלל זה,

והעיקר -

איך שגם אם לא פתחתי 24 שעות - לא קרה כלום!!! לא הפסדתי שום דבר ומי שחיפש אותי בכל זאת? יודע את המספר שלי

מאז-

ואנחנו כבר בערב ראש חודש אדר הבית שלנו השתנה אמא לא במחשב - לא בערב ולא אחה"צ לא פותחים סתם את המחשב אם לא לצורך דחוף ממש פתאום הראש הרבה יותר פנוי ואני מקוה שאצליח לנתב את הפניות הזו ולמלא אותה בדברים שווים יותר...

מאחלת לכולן להרגיש את הטעם המתוק הזה של השליטה האיפוק העמידה בניסיון ו--- הניצחון!!!

עבדתי כעצמאית מהבית למשך כמה שנים. בהמשך, הילדים גדלו ובערבים כבר לא יכולתי לעבוד, עברתי לעבוד בלילות בזמני לחץ ולתפקד בקושי ביום שלמחרת. הייתי מכורה לעבודה ולבדיקת תגובות במייל, היה לי ממש שיעבוד וחוסר

גם לך יש סיפור על בית במתנה? שלחי לנו. הקובץ מתעדכן כל הזמן:

ישבתי בבית כמה חודשים טובים ללא הכנסה
אבל נלחמתי לא להיכנס לכאלו מקומות
הרבה בזכות השמורה

זכיתי מאוד!!!

גם כיום כשאני עובדת החיים שלי הם שלי ולא של העבודה / המכשיר /
הקבוצות וכו
זכיתי מאוד!!!

במשך שנים רבות הדילמה הזו של מחשב ועבודה מהבית מלווה אותי.
לפני כשנתיים שמעתי בטלפון את הכינוס של שמורה, בעשרת ימי תשובה.
היתה שם מישהי שסיפרה שניתקה את הרשת לשעות אחה"צ. מיד נדלקה בי
נורה ורציתי מאד לנסות. זה היה נשמע כמעט בלתי אפשרי, אבל בהשראת
הכנס המעצים, ועם הכלים המעשיים ששמורה שלחו - הדרכה טכנית איך
עושים את זה בנטפרי, החלטתי לנסות רק לשבוע זה של עשרת ימי תשובה.
כמעט לא היה לי ספק שזה מסוג הדברים שמחזקים לכבוד ערב יו"כ, כדברי
השו"ע - בימים אלו לא לאכול פת עכו"ם למי שרגיל בכך, וכו'... אז ניסיתי
בימים אלו לא לאכול מפת עכו"ם בחלק מהשעות...

ולהפתעתי הגדולה - תחושת השחרור המשכרת, הגמילה מה"רק דקה אבדוק
אם ענו לי על המייל או מישהו צריך משהו דחוף..." והנה יש שעות פנויות
לגמרי, וראש פנוי לגמרי, בין 6-9 בערב הכל סגור!
גם הלקוחות למדו והתרגלו לשמוע - אין לי דרך לשלוח / לקבל עד תשע...
וגם למדו להעריך ולהתאים את עצמם.

עברו מאז יותר משנתיים, ואת איכות החיים שקיבלתי - אי אפשר לתאר. זה
הרבה מעבר לשעות החסומות, זו האפשרות להתנתק מרצון, וגם כשפתוח
זה כבר לא כל כך קריטי לדעת הכל אונליין... ממש אפשר לחלק את החיים

ללפני ואחרי...

עוד משהו באותו הקשר - לפני שנים שמעתי מלקוחה שהיא קיבלה
על עצמה לא לפתוח מחשב ביום שישי. הדברים שלה חלחלו בי
עמוק ובשלב כלשהו החלטי שגם אני מנסה. "זמן מחשב" הוא אף
פעם לא כפי שצופים אותו מראש, ויום שישי זה לא זמן להימורי זמן

כאלה... ברוך השם מאז שלקחתי ההכנות לשבת הן ברך אחר...

בנוסף - לאחר חלום של שנים - השנה, ברוך השם, זכיתי להוציא את המחשב
לחדרון עבודה קטן שבנינו בחצר. זה סיפור נפרד ומיוחד, הרבה מעבר למשפט
הנ"ל... אבל קצת ארוך מכדי לפרט אותו. אולי בהזדמנות אספר, בכתב או
בשיחה.

המון המון תודה על חלקכם הגדול ועל הכח שנתתם לי!!!
תזכו למצוות ותמשיכו לתת כח לנשות ישראל לצלוח את הגלות ולצאת
לחרות.
מירי.

אני עסק עצמאי

כך שהרבה תקופות הוא די השתלט לי על החיים,
ניסיתי להוציא את המחשב מהבית, אחרי שנה הבנתי שזה לא נכון לי ואני כן
צריכה זמינות יותר מחדר מחשבים,
ניסיתי לקבוע שעות בבוקר
שעות בערב,
לא הלך.

בסוף מצאתי שלי עובד במקום מתי אני עובדת

להגדיר מתי לא...

אז בין 16-19 המחשב סגור ואני של עצמי, של ה', של הילדים היקרים שלי.

השיתוף שלי הוא מהתקופה שהייתי רווקה, בת 27

העבודה שלי היתה על המחשב, אבל אי אפשר לומר שהמחשב שלי היה "לצרכי עבודה"

הייתי מתוקף הסטטוס שלי- המון שעות על המחשב, ללא חשבון וזמנים, ללא הגבלת כמות או עוצמה..

הייתי מקבלת המון תגובות כמו: "את מכורה" "את לא תצליחי להתנתק מזה" "איך תתחתני" וכו

אבל אני ידעתי שאני יוכל. מכוח כמה חברות אהובות שלי שלימדו אותי שאפשר!!

אפשר לעבוד על המחשב בלי מחשב בתוך הבית. וזה נעים ומתוק ולא קשה כמו שזה נשמע לפעמים.

בתור רווקה הרגשתי שאני לא מסוגלת לזה אבל היתה לי החלטה ברורה שכשאני אתחתן זה יהיה אחרת.

ב"ה גם אני בסוף התחתנתי:

וההחלטה הישנה הזו הלכה איתי כמובן מאליו. אצלי לא יהיה מחשב עם אינטרנט בבית.

היו עוד כמה שלבים בדרך, כמו להביא בחכמה ובתפילה את הרצון הזה למערכת הזוגית, ולהגיע לרצון משותף של שנינו בזה.

ולעמוד בהחלטה הזו גם שיש קשיים ונסיגות(והיו המון רגעים כאלו!! שהיצר הרע כמו מנסה לבדוק כמה זה באמת חשוב לי או שאפשר "רק היום", "רק בגלל המצב המאתגר שיש לכם עכשיו"... וכל מיני תירוצים כאלה שלו... באמת הוא אחד האלופים.. אבל אנחנו חזקים ממנו בס"ד!)

היום ב"ה יכולה להגיד שאז המתנה הכי גדולה שיכלתי לתת לעצמי, ולעצמינו,

לפני כשבוע בעלי נסע בטרמפ עם יהודי יקר מהשכונה. וכה הוא סיפר:

הייתי אברך יום מלא, רציני ואוהב את הלימוד, מוכשר מאד, אך אילוצי הפרנסה גרמו לי לשקול יציאה לשוק העבודה.

התלבטתי מאד מה לעשות, האם לעבוד מהבית בסדר ג' ולהכניס מחשב עם אינטרנט הביתה, או לותר על סדר ב' ולצאת לעבוד.

נגשתי לרב ואזנר צצוק"ל, הוא היה ממש בסוף ימיו (לפני כ-11 שנה כנראה), הוא שמע את השאלה, והתלבט בכובד ראש זמן ארוך.

אחרי הרהור ממושך הוא ענה: אל תכניס מחשב הביתה!!!
וזהו, מאז הוא ותר על סדר ב' ומחשב - לא נכנס לבית שלו!

כמובן שזו היתה הוראה פרטית עבורו. אבל אני נפעמתי לשמוע את זה....
תזכו לעשות טוב!

בתור בחורה היה לי סמארטפון והייתי די מכורה לרשתות חברתיות כמובן שיתוף סטורי יומי שכולל תיעוד של כל מה שעשיתי / הלכתי / אכלתי באותו יום

ברוך השם ברוך השם זכיתי להתחתן עם בעל אברך, לזרוק לגמרי את הסמארטפון

ומאושרת בבית שהקמתי

גם לך יש סיפור על בית במתנה? שלחי לנו. הקובץ מתעדכן כל הזמן:

תודה לכם על הכל!!
יש לכם חלק ענק בסיפור שלנו!

אז ככה,
לביתי היתה מסיבת בת מצוה, רגעים מרגשים ומרוממים וזו בת ראשונה כולי שותפה לחוויה,
המאמנת החליטה שחלק מהסיפור תהיינה בנות שתעלנה לבמה עם רולרים וסקטים, (רצתה להדגים את תרבות המערב)
אצלינו בבית אין את המצור הזה והאמת שדי התפלאתי זה לא היה מתאים לבית ספרינו בית יעקב ובטח לא למסיבת בת מצוה שאמורה להיות רוחנית...
(אחכ הבנתי שלא היה סינכרון בין הצד החינוכי לאימון)

תכלס בתי חזרה בעינים נוצצות שהיא נבחרה מכל המחזור להיות הילדה המאושרת לתפקיד חשוב זה.
היא כ"כ חלמה על זה שהיה לי קשה להרוס לה את החוויה אך האמת לא אהבתי, נסיעה על רולרים באמצע מסיבת בת מצוה ...

למרות זאת דיברתי איתה כדבר גדול לגדולים חלקתי איתה את מחשבותי וראיתי שקשה לה להכיל,
אוקי.החלטתי להתפלל ולהרפות.

למחרת, הדיעו בבית הספר שזה ירד מסדר היום והם חוזרים בהם...

בום,
היה קשה, ואפילו קשה מאד אכזבה לילדה בת 12 שכבר ראתה את עצמה בלב החלום...גם אם הוא לא מספיק טהור....

ולבית שלנו.
זה לגמרי אפשרי!! וזה שווה!!! אין לי מילים לתאר כמה.

בסוגריים מצרפת עוד טיפ קטן..
אנשים שמנסים להגמל מסיגריה אומרים: יש הרבה טעמים למה לא לעשן.. אבל הטעם של הסיגריה- טעים יותר!!:)
רק כשיש "לְמָה" חזק מספיק- אפשר להתמודד עם ה"איך"
אם את רוצה באמת- תבני לעצמך מערכת חזקה של סיבות, ורצון אמיתי חזק, שיהיה חזק יותר מהפיתוי, ויעמוד לך בשעת מבחן. וכמובן תתפלל על זה, ככה בעז"ה תוכלי לנצח במלחמה הזו.
בהצלחה והרבה סיעתא דשמיא!!

כשהתחלתי לעבוד היתה לי חסימה של נטפרי ולאט לאט קלטתי כמה זה לא מספיק, נכנסתי יותר מדי עמוק לפורומים שונים שבזבזו זמן והרמה בהם כ"כ נמוכה...

ב"ה בעבודה משותפת שלי ושל בעלי הכנסנו להגדרות החסימה באזור האישי את כל הפורומים שמעניינים אותנו, והסיסמא מחולקת ביננו (כל אחד יודע חצי) וכך רק בהזדמנויות נדירות ששנינו חושבים שבסדר לפתוח לזמן קצר, אנחנו פותחים ומגדירים מיד גם עד מתי (זה מאד חשוב...)

אני יכולה לומר שהחיים ממש השתנו, אי אפשר להסביר את זה למי שנמצא בפנים, זה שינוי עמוק ופנימי, היום גם אם יוצא לי לראות פה ושם אשכולות מתוך הפורומים אני ממש נגעלת (סליחה על המילה) מהרמה הרדודה ולא מבינה איך אפשר להיות חלק מזה.

ב"ה שיצאנו לחופשי, יותר פנויים למשפחה, לעבודת ד', לחיים האמיתיים. וכמובן ההרגשה היא שההשקפה הרבה יותר טהורה.

מתפללת ומקווה להצליח להגדיר שעות שהאינטרנט חסום (בין 4-7 בערב ומ 12 בלילה עד 6 בבוקר).

גם לך יש סיפור על בית במתנה? שלחי לנו. הקובץ מתעדכן כל הזמן!

אבל לא היה בה מקום להפריד את המחשב. רק בתוך הבית ממש התלבטנו אם לקנות אותה, או לא. חשון, תשפ"ה. מתחיל להתפרסם התוצאות של מחיר למשתכן. לא חושבים שזכינו, אבל נבדוק... שניה לפני, בעלי מבקש:

אני רוצה שתקבלי על עצמך שאם אנחנו זוכים, את לא מתחברת לשום קבוצת רוכשים, במייל או בפורום. זה רק ישרוף לך זמן ואנרגיות מיותרות. אני מסכימה לזה, כי מה הסיכוי שנזכה?? זה במילא לא מציאותי...

זכינו!!!

בדירה בבית שמש, באזור שבעלי חלם עליו ולא חשבנו שיש אופציה לקנות. ולא רק זכינו- אלא באחד המקומות הראשונים, כך שנוכל לבחור מהפרוייקט את הדירה שהכי תתאים לנו. דירה חדשה, עם מחסן חניה ומרפסת. בהנחה משמעותית.

אני הוצאתי את המחשב מהבית לפני כשנתיים, אחרי שהוא נכנס בקורונה... ומאז עבדתי רק מהבית.

כשהמחשב היה בבית- הרגשתי שזה מושלם: אני מתחילה לעבוד בשניה שאני יכולה- בלי להתארגן ליציאה, בלי להכין לי אוכל 8 שעות עבודה... בלי בזבז זמן על נסיעות (שהיו לוקחות לי בערך שעתיים כל יום!)

עברו יום יומיים והיא באה לומר לי שהיא מבינה שה' סובב את זה והיא מבינה שזה אכן לא ראוי ולמרות שקשה לה היא מתגברת לשמוח עם זה. עד כן זה היא. הערכת אתה עד למאד.

במקביל, מתפקידי היה לי ווצאפ על המחשב ממש רק לצרכי עבודה, ונכנסו לי מחשבות שאולי כדאי לסיים עם זה, כל הזמן זה נפל לי והעיף את כל אנשי הקשר וכו... הרגשתי שה' אומר לי משהו אבל זה היה נראה לי לחזור לפקסים של פעם.... וכ"כ מסורבל וביוקרטי..

אך באותו הרגע הרגשתי שלא יכול להיות שילדה שלי תקבל כח לוותר על משהו שהוא כ"כ חשוב לה ואני לא אצליח לוותר על מהלך רוחני יותר טהור יותר גבוה יותר קרוב לה' ובהחלטה של אותו הרגע ביקשתי ממנהלת המשרד לא לתקן לי את הווצאפ שנפל, הודעתי לחברי ההנהלה שהתקשורת עוברת למיילים וטלפונים.

וכן- הרגשתי נקיה יותר וקרובה לה' ובטח בטח מחוברת לעצמי. גיבורה.

אני עצמאית. מהבית. החלום שלי ושל בעלי, הוא מחסן שיוכל לשמש כמשרד, והמחשב ישאר בו, ולא בבית. אבל מחירי הדיור היום--- הלכנו לראות דירות ישנות בפריפריה מסוימת, שהתאימה לתקציב שלנו. הייתה דירה שהיה נראה שהיא מתאימה לנו, המיקום, הגודל, התקציב,

וכמובן ב"בין הזמנים" ובערבי חגים,
אבל בשביל הרוחניות שלנו, והרמה של הבית- ברור שזה היה
שווה!!!

כשהתחתנתי והקורונה הגיעה העבודה עברה להיות מלאה ממש מהבית,
שזה כולל ממוצע של 9 שעות ביום והסטיק התחיל לזגזג, התלבטתי מאד
אם להכניס אינטרנט קוי לבית, במיוחד שהעבודה עודדה את זה והוסיפה
למשכורת תוספת של 100 שח עבור אינטרנט ביתי
בסוף כשהסטיק כבר ממש הפסיק לעבוד, החלטתי לנסות לעבוד אצל
ההורים שלי, ככה אני גם משאירה את המחשב שם... ואז גם המחשב לא
נכנס לבית בכלל! וכך אני עד היום כשכל יום - ממש כל יום המלחמה בלב
בעודה עומדת אם להישבר ולהכניס אינטרנט קוי הבייתה או לא...
אני ראש צוות ומתוקף תפקידי צריכה לפעמים להתחבר גם בשעות הערב
בעת שידרוגי מערכת ודברים מהסוג הזה ובמקרים כאלה מביאה בייסיטר
והולכת להורים, אפילו שפעם אחת זה היה רק כדי להתחבר ולראות שהכל
עבר תקין...
תודה על התמיכה החזקה בתחום הזה, אני מרגישה שהכח שאני שואבת זה
מהסיפורים וההרגשה שיש עוד כמוני שמצליחות בדור כזה לשמור על הבית
ועל הילדים...קצת יותר קדוש....

הרווחתי עוד שעות עבודה = עוד משכורת... העבודה תקתקה,
הבוסים היו מרוצים, וגם אני. זה גם היה נוח מאוד: אם הייתי
עייפה- עשיתי "יציאה" לעשרים דקות, הלכתי לנוח והתאוששתי,
אם אחד הילדים לא הרגיש טוב- הוא נשאר איתי, בחופשות-
בכלל היה מוצלח... בקיצור- הייתי בטוחה שזה המצב האידיאלי
וחוצמזה, אם היה לי זמן מיותר בערב- הייתי מתיישבת על המחשב, ו"מרוויחה"
עוד זמן עבודה- תרתי משמע.

בשלב מסוים הבנתי שזה לא טוב לי ולבית שלי:
התקשרו אליי מהעבודה אחה"צ כשהייתי עם הילדים, וביקשו שאטפל בדברים
דחופים, ורק שאבדוק משהו קטן וכו', והבנתי שזה בא על חשבוני.
אז הגעתי להחלטה שהמחשב סגור עד אחרי שהילדים הולכים לישון,
וזה עזר, והייתי בטוחה שהגעתי לשיא... ואני ממש מקפידה ושמורה...
אבל לפני כשנתיים- בעלי התוודע לפסקי הרב וואזנר, שאמר שאסור בשום
אופן שיהיה אינטרנט בבית,
והוא ממש ביקש שנוציא את המחשב.
זה היה קשה!!! הייתי צריכה לצאת כל יום לעבוד במשרד, וזה הרגיש לי בזבוז
זמן, ורווח של הרבה פחות...
אבל בסוף, לאחר שעבר זמן- אני יודעת לומר שהבית שלי היום במקום אחר,
הרבה יותר שמור, הרבה יותר מוגן.
לילדים ברור שמחשב בבית הוא לא אופציה,
עד כדי כך שהבת שלי בת 8 אמרה לחברה אחת שהיא לא יכולה לבוא אליה-
כי יש להם טאבלט בבית, וחברה אחרת אמרה שיש להם מחשב, ושאלה אם
היא יכולה לבוא אליה- אז היא ענתה לה: כשלא יהיה לכם מחשב, אני אשמח
להגיע- אני אוכל להגיע...
(לצערי החברה ענתה: לא הגיוני שלא יהיה לנו מחשב, זה התעסוקה שלי-
כל יום מיד כשאני חוזרת מהלימודים אני מתיישבת לשחק...):
זה עדיין מאוד קשה, אני לא מכחישה.
יש זמנים שבהם הרבה יותר קל לעבוד מהבית, וגם ההתארגנות עם הילדים
שחוזרים/מתחילים מוקדם הרבה יותר מורכבת, ואם ילד חולה וכו',

ושליטה בשעות העבודה וגם ברכה באמהות שלי.
רק רוחים!!

גם אני ב"ה בזכות קונטרול יו למדתי להתנתק כמה שיותר
מהאינטרנט
יש לי קבלה שקיבלתי על עצמי- להתנתק כל יום לשעה
מהאינטרנט לגמרי כדי להראות לעצמי שאני השולטת ולא הוא
שולט בי
ב"ה כבר שנה ++ אני בזה ועכשיו הוספתי גם שעה נוספת
את השעה הנוספת התחלתי בקטן מ-10 ד' ועברתי לשעה בל"נ

ההרגשה ממש מרוממת ושווה
ממליצה לכולם

עבדתי כעצמאית מהבית למשך כמה שנים.
בהמשך, הילדים גדלו ובערבים כבר לא יכולתי לעבוד, עברתי לעבוד בלילות
בזמני לחץ ולתפקד בקושי ביום שלמחרת.
הייתי מכורה לעבודה ולבדיקת תגובות במייל, היה לי ממש שיעבוד וחוסר
מנוחת הנפש.
כמובן לא שמתי לב לזה, חשבתי שאני חרוצה ומקדמת, היה לי סיפוק של
עשייה, אבל גם נקיפות מצפון מהאמהות שזה לוקח ממני.
גם הילדים שגדלו התחילו להתקרב למחשב יותר ויותר.

בזכות השמורה התחלתי לי הצורך לנתק את העבודה מהבית, לקח לי שנתיים
של אומץ לעשות את הצעד הזה.
בסוף עשיתי את זה- אני כרגע שוכרת משרד קטן קרוב לבית, ואני לא
מתחרטת לרגע!
היתה לי בהירות גדולה שזה הצעד הנכון מבחינה רוחנית, ולא היה לי כל ספק
שלא יצא לי מזה שום נזק.
בסופו של דבר, ראיתי בזה גם ברכה בעסק וגם ברכה בזמן, גם מנוחת הנפש